"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year $4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Стоваришене "Українських Робітничих Вістий"
Передплата на рік ..... $4.00.
Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ЯК ЗАЙШОВ ПЕТЛЮРА ДО ПОЛЬЩІ.

Петлюрівсько-польонофільський "Укр. Голос" завсігди пише, що Петлюру загнали до Польщі большевики. Очевидно, що ніхто не стане перечити, що Петлюра втікав перед українськими і російськими большевиками, коли загнав ся був аж до Варшави. Однак "Укр. Голос" розуміє се так, що Петлюра не є зрадником українського народа і запроданцем польських панів, але найчеснійшим в світі чоловіком і найбільшим українським патріотом, а що він пішов до польських панів за помочию, то лише тому, що большевики "наїхали" були на Україну і він хотів її від них "освободити". Значить, що Петлюра найшов ся у безвихіднім положеню, а щоби "ратувати" Україну перед большевиками, він з найліпшими і найчеснійшими намірами пішов до Поляків. Значить — не Петлюра винен за його збратане ся з польською шляхтою, а большевики. Так запевнив себе "Укр. Голос" і в такім світлі він представляє кождий раз справу, особливо тоді, коли відповідає "Укр. Роб. Вістям". Сим хоче "Укр. Голос" представити в добрім світлі Петлюру, а в поганім большевиків, сим хоче він оправдати свою петлюрівсько-польську орієнтацію. Тому ми розкажемо осьтут, як то Петлюра зайшов до Польщі братати ся з найбільшими ворогами українських працюючих мас — польськими панами.

Перша вістка про зносини Петлюри з Поляками появила ся в американській пресі в депеші з Відня під датою 26. липня 1919 року, коли вела ся війна між Поляками і Українцями о Східну Галичину. В сій депеші говорило ся, що боротьба між Українцями (петлюрівцями) і Поляками застановлена і Петлюра вислав делеґацію до Поляків, яка має вести переговори в справі спільної акції проти большевиків. В депеші дальше говорило ся, що на польсько-українськім фронті коло Бродів панує спокій і польські жовніри можуть виходити з окопів і свобідно проходжувати ся.

Що спонукало Петлюру застановити боротьбу з Поляками? Чи може Поляки стали такими добрими і оставили в спокою українську Східну Галичину — і тому Петлюра заперестав з ними боротьбу? Зовсім ні! Справа мала ся противно. Депеша з Відня під датою 17. липня доносила, що Поляки забрали Тернопіль, перейшли Серет і находять ся в Теребовлі. А вже депеша з Копенгаги під датою 28. липня принесла вістку, що **цілa Галичина находить ся в руках Поляків.**

Чому отже Петлюра не воював дальше проти Поляків, котрі занимали і заняли цілу українську Східну Галичину? Чому він з ними замирив ся? Адже-ж Поляки не були приятелями Українців, навіть петлюрівців, бо як би такими були, то були-б не відбирали від Українців Сх. Галичини. Значить, Поляки були ворогами Українців, коли оружем прогнали їх з Галичини. Отже чому замирив ся з ними Петлюра? Чи загнали тоді до Поляків Петлюру большевики?

Якраз тоді Петлюра намовив також Петрушевича, щоби галицька армія перейшла за Збруч бороти ся проти українських і російських большевиків.

Може хто подумає, що українські селяни по другім боці Збруча вичікували Галичан як "спасителів". Що було власне противно, хай послужать слідуючі уривки з книжки Ос. Назарука п. н. "Рік на Великій Україні":

"Дня 8. липня 1919, — пише Назарук, — виїхав я з ред. "Стрільця" в останне в Галичину; їхав на Кудринці. **По дорозі в українських селах навіть за грубі гроші не хотіли нам продати ні шматка хліба, ні склянки молока, хоч достаток видно було скрізь"** (стор. 177).

А на иншім місци Назарук пише слідуюче:

"Одну її (галицької армії) бриґаду в силі 2000 людий, **вислану на підмогу Петлюрі проти большевиків — розбили українські селяни, заки вона побачила большевиків і то розбили так, що ледви останки її опинили ся на границі.** С. С. теж доходили до Збруча. Ліквідація Петлюри була очевидна" (ст. 182).

Так українські селяни на другім боці Збруча, на Україні, хотіли бачити у себе перейшовші з польського фронту галицькі війська, яких Петлюра потягнув проти большевиків, себто проти українських і російських селян і робітників.

І се діялось тоді, коли, як пише Назарук в згаданій вже книжці, "українські большевики з Київа знов прислали умови союза з нами", себто з Петрушевичом. Значить, українське большевицьке правительство хотіло заключити з Петрушевичом і галицькою армією "союз проти Польщі і Румунії", як говорить дальше Назарук. Але на сі свої пропозиції українське большевицьке правительство "відповіди не одержало, хоч з заходу вже прийшли вісти, що справа Галичини погребана". Ось власні слова Назарука, що находив ся тоді в таборі Петрушевича, які свідчать, що українські большевики хотіли годити ся з Петрушевичом, але пан "диктатор" не був навіть ласкав відповісти на пропозицію українського большевицького правительства. "Така міцна була гіпноза сили антанти"... каже Наразук. "Ділав і опір Петлюри", котрий "по два рази в добу приїздив до Диктатора (Петрушевича) з просьбою о допомогу проти большевиків"... І ось тому Петрушевич не відповів нічого на пропозиції українського большевицького правительства щодо заключеня союза, а рішив ся в Борщеві перейти за Збруч.

Тимчасом, як каже Назарук в своїй книжці, —

"В дійсности сам факт полученя з большевиками бувби напевно прогнав Поляків в паніці далеко за Сян" (стор. 181).

Ось хто винен, що галицька армія під проводом Петрушевича покинула Галичину на поталу польським білоґвардійцям і пішла за Збруч на Україну, бити разом з петлюрівцями українських большевиків, які хотіли помочи Галичанам визволити Галичину від польських наїздників.

Тої галицької армії, як подає Назарук, перейшло за Збруч "поверх сто тисяч".

Назарук паше про сей перехід дослівно слідуюче:

"Галицькі частини пересували ся **відразу з протипольського на протибольшевицький фронт.** Тільки перетомлені пішли на відпочинок.

В історії воєн мабуть не було ще такого парадоксу, щоб армія, ПРОГНАНА ЖОРСТОКИМ ВОРОГОМ З РІДНОГО КРАЮ, ПІШЛА ЗАРАЗ БОРОТИ СЯ ПРОТИ ИНШОЇ СИЛИ, ЯКА В ДАНУ ХВИЛЮ МОГЛА І ХОТІЛА ИТИ РАЗОМ З НЕЮ ПРОТИ ПТЯЖКОГО ВОРОГА" (стор. 187).

Чи треба ще додавати що до сих слів? Сам Назарук, котрий був правою рукою Петрушевича і знав докладно, що робить ся та на власні очи бачив перехід галицької армії на другий бік Збруча і дальший хід всеї боротьби, той Назарук заявляє, що мабуть в історії не було ще такого випадку, щоби армія, прогнана з свого краю ворогом (Поляками), йшла бити ся проти того, котрий хотів її помочи в боротьбі проти її ворога, себто йшла бити ся проти укр. большевиків, які могли і хотіли бороти ся разом з галицькою армією проти польських наїздників.

Ось таку політику вели "отамани" і "диктатори" Петлюри і Петрушевичі! Ось кого винувати за се, що потім проляло ся на Україні тільки крови українських селян і робітників як з Галичини, так і з Великої України, а також і з Росії. Большевики не хотіли проливати дармо крови, вони хотіли спільно бороти ся проти польських наїздників в Галичині, але "свої рідні" пігнали на зарізь сотки тисяч найкращого цвіту українського народу, бо... "така міцна була гіпноза сили антанти"...

Після сих перших отвертих злочинів проти українського працюючого народа послідували инші. Депеша з Лондону під датою 30. серпня принесла першу вістку, що на підставі угоди, заключеної між Петлюрою і Польщею, Петлюра зрікаєть ся всіх претенсій до Східної Галичини. (Подібного змісту новинки почали від тоді приходити частійше.) Що тоді заставляло Петлюру зрікати ся Східної Галичини на річ Польщі? Чи й сему були також винні большевики, а не самий Петлюра? Розуміеть ся, що сю вістку і всї дальші подібні її "Укр. Голос" завсігди заперечував і казав, що то "Укр. Роб. Вісти" так накидають ся на Петлюру, бо вони виступають проти всего, що українське. Тимчасом всї сї вісти пізнійше справдили ся, однак "У. Г." ніколи не написав виразно і отверто, що Петлюра запродав Східну Галичину польській шляхті, але завсігди старав ся оправдувати Петлюру і вину звалював на кого иншого, як се робить і тепер.

Париська ґазета "Ль'Журналь" в телеґрамі з Варшави під датою 25. вересня принесла була вість, що до Варшави прибули в цїли заключеня перемиря з Поляками три відпоручники правительства Петлюри: Пилипчук, Павлюк і Талуб. Між точками петлюрівсько-польської угоди була слідуюча: "Правительство Петлюри зрікаєсь претенсій до Східної Галичини". А львівський "Вперед" з 4. вересня приніс вже комунікат варшавського ґенерального штабу з дня 2. вересня, в котрім доносило ся, що дня 1. вересня польська і петлюрівська команди підписали умову про завіщене оружя. І разом з тим тоді оповіщало ся, що "перший транспорт 200.000 ладунків відіслано вже до Камінця", себто Поляки вислали сї ладунки амуніції Петлюрі. Рівночасно з підписанем перемиря Петлюра був вже тут як союзник Польщі, бо инакше бувби не дістав від неї амуніції.

Чи й тут були винні большевики, що Петлюра збратав ся з польськими білоґвардійцями? Були винні остільки, що і Петюра і Поляки в інтересі світової реакції хотіли побороти большевизм, але не тому, що Петлюра хотів "освободити" Україну.

І так почали ся щораз дальші куманя Петлюри з польською шляхтою. В Варшаві стала перебувати стало петлюрівська місія, яка заявляла про згоду "України" з Польщею і т. п. Почали ся заключувати між петлюрівською місією і польським правительством договори, в яких петлюрівська місія вже виразно заявляла в імени "правительства У.Н.Р.", що вона зрікаєть ся Східної Галичини на річ Польщі.

Треба взяти на увагу, що все те діяло ся тоді, коли Петлюра не так дуже погано стояв, коли він при підмозї Поляків і алїянтів посував ся поволи в глубину України, отже не був приневолений безвихідним положенем звертати ся до Польщі о поміч, але пішов туди добровільно як вислужник світової реакції. Як було вже сказано, "У. Г." всї ті коншахти Петлюри з Поляками промовчував або заперечував, а тепер говорить, що тому всему винні большевики, що якби не вони, то Петлюра не бувби пішов до Польщі.

В той час як Петлюра посував ся з заходу в глубину України, в сторону Київа, в той самий час йшов на Київ з полудневo-східної сторони Денікін. Київ був занятий спільно денікінцями і петлюрівцями та Галичанами з початком вересня і завдяки зраді галицьких командантів, Денікін до 24 годин вигнав петлюрівців з Київа і вивісив там царський прапор.

Саме тоді був найкритичнійший момент для радянської власти на Україні і в Росії. І ось російське і українське радянські правительства висилають делеґацію до Петлюри, щоби заключити з ним мир, аби можна було упорати ся з Денікіном і иншими російськими контрреволюційними ґенералами. Від Петлюри вони вимагають лише, щоби він був невтральним в їх боротьбі з Денікіном, а за те вони признають його правительство. І що Петлюра на се відповів? Послухаймо, що каже про се новинка з петлюрівського жерела, яка була поміщена і в вінніпеґських петлюрівських ґазетах і яку подаємо тут в цілости. Вона звучить:

"Ціріх, Швайцарія, 15. вересня. (Укр. Пресове Бюро.) — З Кишинева повідомляють, що дня 5. вересня прибула до головної кватири Петлюри большевицька делеґація і запропонувала йому заключене мира на підставі независимости України.

Голова делеґації Пятаков, бувший комісар внутрішних справ укр. совітського правительства Раковського, заявив, що московське правительство зрозуміло неможливість веденя борби проти всїх своїх ворогів, отже і рішило заключити мир зі всїма національними правительствами, щоби остаточно вже здусити контрреволюцію російських ґенералів.

Отже в імени правительств Раковського і Ленїна Пятаков пропонує признати независимість України, залишити інвазію (!) України і встановити дипльоматичні зносини з правительством Петлюри.

В заміну за се большевики жадають, аби Україна (читай: Петлюра) заховувалась невтральною супроти боротьби большевиків проти Денікіна і Колчака, та щоби приобіцяла не толерувати на своїй території жадного заговору спрямованого проти правительства Совітів.

Петлюра сейчас скликав свою раду міністрів, яка рішила **відкинути предложене Пятакова,** вказуючи сим, що большевики так само як і Денікін, є смертельними ворогами України".

Так бундючо балакав тоді Петлюра, який сповняв песю службу у західно-европейських імперіялістів. Він відкинув пропозиції большевиків, які предкладали йому корисні услівя і домагали ся лише від него, щоби він не помагав директно чи недиректно рос. контрреволюціонерам проти большевиків.

За те з Денікіном, котрий прогнав Петлюру з Київа, котрий покасував в Київі і всюди по Україні все, що мало український характер, з тим Денікіном Петлюра хотів жити в найліпшій згоді як з союзником. Він вислав до Денікіна делеґацію, щоби порозуміти ся в справі спільної акції проти большевиків, однак Денікін не хотів навіть з нею говорити. Ся делеґація по рабськи чекала через довший час на приняте у Денікіна, а не діждавши ся його, повернула з нічим. Так трактував Денікін польського і антантського пахолка. Потім "правительство" Петлюри висилало до алїянтів ноти, в котрих благало, щоби "держави Антанти во імя гуманности (!!) ужили свого впливу на Денікіна, щоби змусити його порозуміти ся з висшим українським командованем". (Слова з "відозви укр. уряду до алїянтів".)

І коли вкінци українські і російські большевики напружили всї свої сили і прогнали з України всїх ворогів працюючого народа, всїх наємників світового капіталу без ріжниці народности, прогнали як Петлюру, так і Денікіна, то чи по прогнаню їх вони мали назад кликати Петлюру на Україну? Того Петлюру, що збратав ся був з польськими панами, що віддав був їм Східну Галичину і инші укр. землї, що був послушним пахолком антанти і на її розказ разом з Денікіном боров ся проти українських і російських большевиків, — того Петлюру, що не хотів мира з українським і російським радянськими правительствами, але війни? Чи того Петлюру по вигнаню Денікіна з України мали закликати назад на Україну большевики? — Так може розумувати лише хіба "Укр. Голос".

Українська і російська червоні армії прогнавши з України її найгрізнійшого і найбільшого ворога Денікіна і його меншого побратима Петлюру — спасли Україну від контрреволюціонерів і привернули її робітничо-селянську власть. Вони зробили тоді велике діло, бо денікінська власть (петлюрівська власть далеко не простягала ся) дала ся добре в знаки населеню України. І ціла Україна витала тоді прогнане Денікіна і прихід радянської власти. Раділи тоді (бодай поверховно) з прогнаня Денікіна з України навіть укр. націоналісти. І лише "У. Г." може писати тепер, що Петлюра нічого не винен, а большевики "наїздники" і якби не вони, то Петлюра не був би пішов до Польщі. В.

М. Павлович.

УКРАЇНА, ЯК ОБЄКТ МІЖНАРОДНОЇ КОНТРРЕВОЛЮЦІЇ І МІЖНАРОДНОГО ІМПЕРІЯЛЇЗМУ.

Світова війна велась за володїнє жерелами сирівців і топливa. Україна з її безграничними природними богацтвами зістала втягнена в сю боротьбу.

На другий день після Берестейського мира німецькі імперіялісти кинули свої війська не на північну або центральну Росію, не проти Москви або Петрограду, а на Україну. Коли німецькі дипльомати пробували посїяти ворожнечу між Совітською Росією і Україною, вони робили се для того, щоби ослабивши Україну, мати можливість прямим або посередним способом анектувати, прилучити її до себе, прикувати до побідної колесниці німецької імперії.

Коли німецька революція в листопаді 1918 р. повалила трон Гогенцолернів і німецькі окупаційні війська рушили до дому, на зміну завойовникам в гелмах прийшли нові завойовники. Після упадку Гогенцолернів і розгрому Німеччини Україна стала обєктом надій, заборчих плянів зі сторони французьких і анґлійських капіталістів. Коли Краснов і Скоропадський були аґентами німецького імперіялїзму, що працювали на користь укріпленя німецької геґемонії на Україні і Донщині, то Денікін і Вранґель, наоборот, явились орудєм здійсненя заборчих плянів анґльо-французького імперіялїзму.

Після розгрому Денікіна Україна здавалось спаслась від ціпких обіймів західно-европейського імперіялїзму. Але ось на зміну Анґлії і Франції виступає в ролї претенданта на Україну шляхетська Польща.

Маніфест Пілсудського в найяркійший спосіб розкриває карти пануючих кляс Польщі. Маніфест Пілсудського не оставляє ніякого сумніву щодо дійсних цілий шляхотської Польщі у війні з обома федеративними републиками. Ся ціль заключаєть ся в окупації України польськими військами, в заволодїню Україною.

Що-ж робить Україну обєктом таких пристрасних прагнень зі сторони "хижаків капіталїзму?" Діло не тільки в тім, що Україна являєть ся взагалї одною з найбогатших в світі країв по її природним богацтвам, діло в тім, що Україна володїє основними елементами виробництва, — вуглем і зелїзом, без котрих не можна пустити в рух ні одної фабрики, і основними елементами кормленя людського орґанізму — хлїбом, мясом, цукром, товщем і сілю. Сучасна Німеччина, пр., не має в достаточній скількости ні вугля, ні зелїза, ні хлїба. Як капіталїстична держава Німеччина від нинї може істнувати тільки знова відібравши від Франції Альзацію і Льотаринґію і Саарський басейн, тільки знава окупувавши Україну, одним словом, знова нова світова війна, котра явилась би авантурою більше нерозумною і ризикованою, чим авантура 1914—1918 рр. Навіть Франція і Анґлія, не дивлячись на свої величезні територіяльні богацтва, не в силї продержатись еще довго без піддержки зі сторони України. Істнує на світі тільки одна капіталїстична країна, котра може істнувати, не користуючись богацтвами України. Але ся країна — Злуч. Держави — находить ся на другім континенті; вона володїє і хлїбом, і вуглем, і зелїзом і навіть ватою в достаточній скількости, і тому американська буржуазія, менше чим французька і анґлійська, заінтересована в поваленю совітського ладу в Росії і на Україні і в захопленю богацтв послїдної.

Відомо, яку ролю грав до війни український хлїб в постачаню населеня західно-европейських країв. Українське жито йшло до Німеччини, українська пшениця йшла до Анґлії, а часть до Італії. Що тичить ся Донецького вугля і зелїза, правда, до світової війни наше вугле і зелїзо не вивозились за границю, але зате, що може бути еще важнійше з їх точки погляду інтересів міжнародного імперіялїзму і контрреволюції, Донецьке вугле і зелїзо явились маґнетом, притягнувшим до Донбасу величезні европейські капітали. Анґлійські, бельґійські і французькі підприємці вложили величезні суми в металюрґічні підприємства і вуглеві шахти Донецького басейну і фактично весь металюрґічний і вуглевий промисл находив ся до жовтневого перевороту в руках анґльо-франко-бельґійського капіталу. На передоднї війни 1914 р. з 3.600 коксових печий в камінно-вуглевих шахтах Донбасу з продукцією в 175 мілїонів пудів 3.150 печий з продукцією в 153 мілїонів пудів коксу належали до акційних компаній виключно з загран. капіталом. Що тичить ся металюрґічного промислу, то і тут заграничний капітал на передоднї війни являв ся повним геґемоном. Так знаменитий "Продомет", сконцентрувавший в своїх руках 80 процент всеї продукції металю, являв ся головним робом синдикатом бельґійських і французьких капіталїстів. Центральна управа сего синдикату находила ся в Парижі.

Заграничні капіталїсти вложили величезні суми в металюрґічні підприємства і вуглеві шахти Донбаса, в зелїзні дороги, міські трамваї, електричні стації всеї України і зовсім не були настроєні відмовитись без бою від своїх доходів.

Не маючи можливости бороти ся з нашою червоною армією при помочи своїх власних військ, Анґлія і Франція рішили оперти ся в боротьбі за Україну на нашу контрреволюцію і таким робом Денікін і Вранґель являлись перше всего аґентами заграничного капіталу. Низше наведена кореспонденція, надрукована в сочінській білоґвардійській ґазетці "Родное Слово" з дня 1. листопада 1919 року кидає світло на відношене між нашою власною і міжнародною контрреволюцією.

"Царицин. — 15. жовтня о 11-ій годині рано на Соборній площі після молебня і паради військами ґарнізону, на котрій була присутна анґлійська місія на чолї з ґенералом Голменом, відбувалось торжественне роздаване анґлійських орденів... Голова місії ґен. Голмен звернув ся з привітом на російській мові до ґен. Вранґля:

"Ваше превосходительство, після предложеня ґенералом Денікіном, Його величество король Анґлії зволив нагородити вас дуже почетним орденом Михаїла і Юрія за вашу високу хоробрість протягом всеї війни. На мене випала велика честь доручити вам сей орден тут на місци присутности військ, котрими ви так талановито командуєте. Приходить ся дуже жалїти, що віддаль перешкаджає його величеству особисто нагородити вас за службу і виїмкову стійність в боротьбі з нашим спільним ворогом — большевиками. Прошу приняти мої поздоровленя і прошу вірити, що анґлійська армія слїдить з найбільшим захопленем за вашими подвигами".

Після сих слів ґен. Голмен почепив на груди ґен. Вранґля орден і звіздку. Церемонія нагороди продовжалась, до кождого голова місії звертав ся з коротким привітом, причіплюючи орден або медаль і стискав руку".

З сеї кореспонденції ми бачимо, що Денікін "представляє" своїх відзначивших ся офіцирів анґлійському королеви для нагороди, мимоволї підчеркуючи сим, що головним вождом російської контрреволюції являєть ся заграничний монарх. З другої сторони анґлійський ґен. Голмен білим на чорнім підчеркує, що анґлійський король нагороджує Вранґля і инших російських офіцирів добрармії за вірну "службу".

І так армія Денікіна, як і вся російська контрреволюційна армія находить ся на службі у заграничних королів і президентів, по просто у заграничного капіталу, у міжнародної біржі, дуже заінтересованих в хижацькій експльоатації природних богацтв України і з осібна Донецького басейну. При хлїбній і вуглевій крізї, грозячій в цїлій Европі і особливо в сильній формі і Франції, при недостачі сирівців і робочих рук на всім континенті, перспектива заволодїня Україною з її величезними запасами хлїба, худоби, вугля, зелїза, марґанцевої руди і ин. настільки заманчива, що ради сеї перспективи можна було пожертвувати кількома сотнями мілїонів франків і навіть фунтів штерлїнґів на утримане добрармії Вранґля і ин. наємних льокаїв міжнародного капіталу.

Стремлячи до заволодїня Україною польські пани і підпанки виступають по перше як аґенти французького і по части бельґійського капіталу, вложившого величезні суми в ріжні підприємства на Україні, по друге, як спасителї польського промислу і всеї польської державности від неминучого краху. Польський промисл лежить в розвалинах. Польща переживає страшний вуглевий, хлїбний, ватовий голод, переживає небувалу транспортову крізу, відчуває остру недостачу в металях, цукрі, шкірах, безробітє в краю прибрало такий характер, що польське правительство плянувало примусово вислати до Франції більше пів мілїона польських робітників будьто би для того, щоби помогти приятельській країні у відбудованю зруйнованих Німцями місцевостий, а в дійсности з цїлию освободитись від бунтівничого безробітного елементу.

Шляхоцька Польща погибає і зі скоростю падаючої з гірської вершини лявіни котить ся в пропасть хаоса, банкроцтва і розпаду.

Польські пани, польські спекулянти відчувають, що їх новоспечена "велика імперія", їх "ясновельможна Польща", не маюча ні фінансів, ні промислу, відчуваюча остру недостачу всякого рода сирівців, дістаюча з Франції армати, кулемети, карабіни, — все, крім того, що необхідне для відбудованя із внутра господарства в краю, погибне і завалить ся як домик з карт при першім подуві надходячої революційної бурі.

---

200 сільських комун в татарській републиці.

МОСКВА, 5. цвітня ("Роста"). — В Казані відбула ся конференція робітників сільських комун, яких вже нараховуєть ся в татарській републиці поверх 200.